

Wiadomości KSN

Biuletyn Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”

Nr. 3 (49)

marzec

2000 r.

W ZESZYCIE

Światowa Kampania Na Rzecz Edukacji.

Spotkanie w Klubie Parlamentarnym AWS.

Porównanie projektów ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym” KSN NSZZ „S” i MEN

Stanowiska w sprawie projektów ustaw o szkolnictwie wyższym.

Podwyżki wynagrodzeń pracowników szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych

Rada Główna Szkolnictwa Wyższego

Nadesłane z KZ-tów.

*Trwa Światowa Kampania na Rzecz Edukacji
(por **Wiadomości KSN nr 2**). Kulminacja Kampanii
nastąpi w czasie Światowego Tygodnia dla edukacji
w dniach 3-8 kwietnia 2000 r. Obecnie zamieszczamy
tłumaczenie głównej deklaracji organizatorów Kampanii
oraz Apel KSN do społeczeństwa. (Red.)*

„Wiadomości KSN” Biuletyn Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Redaguje zespół: Maria Wesołowska, Janusz Sobieszcański, Krzysztof Schmidt-Szałowski
opracowanie techniczne: Elżbieta Smorczewska
Adres redakcji: Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”
ul. Waryńskiego 12, A 221, 00-631 WARSZAWA
tel/fax (0-22) 825 73 63, tel.(0-22) 660 98 78, kom. 0 603 123 438
e-mail: wesolowska@delta.SGGW.waw.pl,
KSN@ce.pw.edu.pl.

ŚWIATOWA KAMPANIA NA RZECZ EDUKACJI

Przesłanie

Ogólnoświatowa Kampania na rzecz Edukacji służy zmobilizowaniu opinii społecznej, w celu wywarcia presji na rządy poszczególnych krajów, by wypełniały one swe zobowiązania do wprowadzenia w swych krajach powszechnej edukacji na wysokim poziomie i aby edukacja była dostępna dla wszystkich ludzi, w szczególności dla dzieci i kobiet.

Określenie wspólnego celu

10 lat temu w Tajlandii 155 rządów przyrzekło, że zapewnią wszystkim swobodny dostęp do edukacji. Ta obietnica pozostaje niespełniona. Całkiem niedawno rządy zobowiązały się zrealizować ten cel do roku 2015. Jeszcze dla 125 milionów dzieci prawo do edukacji jest na co dzień gwałcone, powoduje to, że dzieci te wciąż pozostają w ubóstwie. Dla milionów dzieci brak nauczycieli, pomieszczeń klasowych czy książek oznacza, że ich nauczanie jest ubogie, a co za tym idzie mają gorsze wykształcenie. 75% dzieci pozostających poza szkołą to dziewczęta. Wśród 870 milionów ludzi w rozwijającym się świecie, na czterech dorosłych przypada jeden analfabeta..

Edukacja jest w kryzysie. Bez natychmiastowego działania nowe cele będą jedynie pustymi słowami.

W czasie trwania Światowej Kampanii na rzecz Edukacji czynione są usilne starania – poprzez mobilizowanie opinii publicznej - w kierunku dopilnowania rządów, aby te brały odpowiedzialność za swe obietnice. Nasza Kampania inspirowana jest – z jednej strony - przekonaniem, że idea edukacji dla wszystkich jest możliwa do zrealizowania, a z drugiej strony o to, jak wysoką cenę płacą ludzie za swe ludzkie niepowodzenia. W gospodarce opartej w coraz większym stopniu na wysokim poziomie ogólnej wiedzy, wykluczenie lub ograniczenie edukacji społeczeństwa będzie wpływało na wzrost biedy i nierówności.

Jesteśmy przekonani, że edukacja jest

- powszechnym prawem człowieka,
- kluczem do nieustannego ludzkiego rozwoju,
- szczególną odpowiedzialnością państwa,
- osiągalna - jeśli rządy wyrażą polityczną wolę i wykażą się zaradnością w jej urzeczywistnianiu.

Wzywamy do

- Wprowadzenia obowiązkowej edukacji na godnym poziomie, dostępnej dla wszystkich dzieci przez co najmniej osiem lat i umożliwienia korzystania z edukacji dorosłym, którzy wcześniej takiej możliwości nie mieli,
- Lepszego zapewnienia dzieciom godnej edukacji we wczesnym dzieciństwie,
- Podniesienia publicznych wydatków na edukację do 6% PKB i stworzenia najbiedniejszym krajom nowych możliwości edukacyjnych poprzez pomoc i darowanie długów,
- Zerwania z pracą dzieci,
- Demokratycznego udziału całego społeczeństwa, włącznie z nauczycielami i związkami zawodowymi nauczycieli, w decyzjach i odpowiedzialności dotyczących edukacji na wszystkich poziomach,
- Zreformowania Międzynarodowego Funduszu Walutowego oraz Banku Światowego, tak aby polityka przez te instytucje prowadzona służyła zapewnieniu powszechnej edukacji, a nie jej pogrzebaniu,
- Godziwego i systematycznego wynagradzania nauczycieli, właściwego wyposażania szkolnych klas i doskonalenia podręczników szkolnych,
- Objęcia pomocą wszystkich bez jakiegokolwiek dyskryminacji.

Ogólnoświatowy Plan Działania musi zmobilizować wolę polityczną i doprowadzić do uruchomienia nowych środków, aby cele dotyczące narodowej edukacji mogły być zrealizowane do 2015 roku.

Tłumaczenie Bartłomiej Wesółowski

ŚWIATOWA KAMPANIA NA RZECZ EDUKACJI

APEL DO SPOŁECZEŃSTWA

KRAJOWEJ SEKCJI NAUKI NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

„Istnieje stary i od początku społeczności przyjęty obyczaj, iż państwo ma staranie o szkołach, z których dobrego urzędzenia wynika wielka chluba żywota ludzkiego i religii, z zaniedbywania zaś - wypaczenie i zło”.

Andrzej Frycz Modrzewski, O poprawie Rzeczypospolitej, 1551r.

Trwa Światowa Kampania na rzecz edukacji zainicjowana przez kilka organizacji międzynarodowych, w tym Education International - międzynarodówkę edukacyjną, zrzeszającą 294 związki zawodowe nauczycieli i pracowników szkolnictwa, wszystkich szczebli: od przedszkolnego po uniwersytecki.

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” włączając się w tę akcję i kontynuując swoje dotychczasowe działania, zwraca się do całego społeczeństwa, a w szczególności do władz Rzeczypospolitej Polskiej o wzmożenie wysiłków na rzecz poprawy warunków edukacji w Polsce.

Przytoczona opinia światłego rodaka nie została wystarczająco uwzględniona. Wiemy jak potoczyła się historia Polski. Czy zamierzamy znowu eksperymentować z przyszłością kraju? Pod względem nakładów na edukację przypadających na ucznia i studenta, nasz kraj nie wytrzymuje porównań tak z krajami Unii Europejskiej, jak i starającymi się o przyjęcie do Unii.

We współczesnym świecie człowiek, jeśli chce:

- ◆ żyć w dobrobycie,
- ◆ korzystać w pełni ze zdobyczy cywilizacji,
- ◆ wykonywać prace dającą mu zadowolenie,
- ◆ uczestniczyć w życiu kulturalnym i duchowym społeczeństw,

musi nieustannie:

- ◆ kształcić nowe sprawności,
- ◆ nabywać nowe umiejętności,
- ◆ zdobywać nowe wiadomości.

Edukacja ustawiczna, od przedszkola do końca życia, jest koniecznością czasów w których żyjemy.

We współczesnym świecie pomyślną przyszłość mają przed sobą tylko te społeczeństwa, które realnie stawiają na naukę i wykształcenie swoich obywateli.

Spółeczeństwa niedouczzone będą ubogimi, o wysokim procencie bezrobocia, wykonującymi najgorsze prace, podopiecznymi instytucji charytatywnych zjednoczonej Europy.

Jeśli chcemy aby kraj rozwijał się, **musimy zdobyć się na zapewnienie Polsce warunków rozwoju.**

Środki przeznaczane na edukację i naukę, nie mogą być uważane za stracone; jako środki konsumpcyjne. Pieniądże budżetu państwa, gromadzone z naszych podatków, przeznaczane na kształcenie, są bowiem z samej swej istoty inwestycją w przyszłość społeczeństwa będą one w przyszłości procentowały rozwojem gospodarczym i cywilizacyjnym.

Wielka rzesza młodych ludzi, którzy w ostatnich latach, często ogromnym wysiłkiem zdobywa wykształcenie, świadczą dobitnie o tym, że mają oni świadomość, że inwestycja we własne wykształcenie jest inwestycją we własną przyszłość. Istnieje pilna potrzeba, aby władze naszego Państwa zaczęły tą świadomość wydatnie wspierać.

Uwagę zwróconą na bieżące problemy, należy również skierować ku przyszłym dziesięcioleciom, mając świadomość, że od poziomu wykształcenia społeczeństwa zależy:

- rozwój gospodarczy,
- rozwój demokracji, tolerancji, wzajemnego zrozumienia i porozumienia między ludźmi,
- zakres bezrobocia, bezdomności, przestępczości i innych patologii życia społecznego.

Pomimo wysiłku reformatorskiego w oświacie, sytuacja szkolnictwa, szczególnie szkolnictwa wyższego w naszym Kraju jest zła i pogarsza się z roku na rok. Powoduje to, że:

- studia stają się coraz droższe i coraz trudniej dostępne, szczególnie dla młodzieży ze wsi i z małych miejscowości,
- warunki studiowania w coraz bardziej przepełnionych uczelniach są coraz gorsze, a poziom nauczania obniża się,
- płace pracowników szkolnictwa i nauki są zbyt niskie względem innych zawodów, a warunki pracy coraz gorsze,
- coraz mniej jest na uczelniach młodych dynamicznych nauczycieli akademickich,
- w szkołach i uczelniach mają miejsce wynaturzenia, niedopuszczalne zwłaszcza w miejscach formujących postawy moralne społeczeństwa.

Zwracamy się z apelem do Rządu RP o:

- takie kształtowanie budżetu Państwa, aby środki finansowe przeznaczane na edukację zapewniały realizację zadań szkolnictwa na miarę żywotnych interesów społeczeństwa i Państwa,
- nowelizację prawa regulującego i poprawiającego na wiele lat działalność uczelni w duchu poszanowania najwyższych praw uniwersyteckich: autonomii uczelni, szacunku dla człowieka i wolności głoszenia prawdy naukowej oraz prawa zwiększającego dostępność do studiów,
- umożliwienie nauczycielom akademickim skoncentrowanie się na pracy dydaktycznej i naukowej.

Zwracamy się z apelem do rodziców młodzieży uczącej się o poparcie działań organizacji związkowych i innych występujących w obronie powszechności i poziomu szkolnictwa. Pamiętajmy, że „Ludzie bogaci wiedzą, że mogą swym dzieciom przekazywać pieniądze, mogą przekazywać ziemie czy tytuły szlacheckie, ale jest jeden wielki dar, który każdy ciężko pracujący człowiek może ofiarować swoim dzieciom, a jest nim solidne wykształcenie” (Albert Shaker - jeden z liderów międzynarodówki edukacyjnej).

Apelujemy:

- Oddając wyborcze głosy na polityków, zwróćcie uwagę, czy pomogą oni zapewnić naszym dzieciom dobre warunki nauki.
- Zapytajcie Waszych Posłów i Senatorów, czy interesują się problemami edukacji Waszych dzieci, i co robią w tym względzie.

Zwracamy się z apelem do polityków. Wiele partii politycznych w swoich programach podkreśla znaczenie edukacji i zapowiada korzystne zmiany.

- Oczekujemy zamiany tych słów na czyny.

Zwracamy się z apelem do młodzieży i studentów:

- Przyszłość należy do Was, lecz jaka będzie zależy także od Was. Domagajcie się rozwiązań zapewniających pomyślną przyszłość i realizację ideałów.

Zwracamy się do środowiska akademickiego:

- o rozumne, wytrwałe i godne pełnienie swej misji.

Informacja z posiedzenia Prezydium Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” w dniu 4 marca 2000 r.

W sobotę, 4 marca br. odbyło się kolejne posiedzenie Prezydium KSN NSZZ „Solidarność”. Najważniejszymi punktami porządku obrad były:

1. Droga formowania nowego prawa o szkolnictwie wyższym.
2. Założenia do programu działania Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” w roku 2000 w sprawie poprawy sytuacji nauki i szkolnictwa wyższego.
3. Odniesienie się do propozycji zmian ustawy o JBR-ach.
4. Przygotowanie do Walnego Zebrania Delegatów Krajowej Sekcji Nauki.

Obrady prowadził Przewodniczący Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” Janusz Sobieszczęński.

Ad.1. Omówiono przebieg narady delegacji Ministerstwa Edukacji Narodowej, Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” i przedstawicieli Klubu Parlamentarnego AWS w sprawie dwóch projektów, MEN i KSN, ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”. Narada odbyła się w Gmachu Sejmu w dniu 1 marca 2000 r. Przewodniczył jej Przewodniczący Klubu Parlamentarnego AWS – Marian Krzaklewski. W obradach uczestniczyli także posłowie: Kazimierz Janiak i Andrzej Smirnow. Prezydium KSN pozytywnie oceniło ustalenia narady. Za bardzo ważną uznano konkluzję Przewodniczącego Klubu Parlamentarnego AWS, że pożytecznym rozwiązaniem jest wprowadzenie do parlamentu obu projektów ustaw. Postanowiono powołać czteroosobowy zespół (dwie osoby z MEN i dwie z KSN), który dokona zestawienia obu projektów, ze wskazaniem na obszary, w których jest zbieżność propozycji, w których jest możliwe zmniejszenie rozbieżności i obszarów zasadniczo różniących się.

Prezydium KSN do pracy w tym zespole wydelegowało Jerzego S. Olędzkiego i Janusza Sobieszczęńskiego. W dyskusji zwrócono uwagę na konieczność promowania projektu KSN jak najszerzej. Zasadnicze znaczenie ma tu promowanie projektu w poszczególnych uczelniach i w poszczególnych ośrodkach. Aby ułatwić to zadanie postanowiono przesłać do Komisji Zakładowych uczelni opracowania pomocnicze, np. porównanie projektów KSN z innymi projektami.

Ad.2. Prezydium KSN, pomimo przerwania przez stronę rządową w ubiegłym roku, rozmów w sprawie poprawy sytuacji nauki i szkolnictwa wyższego, opowiedziało się za kontynuacją dialogu.

Postanowiono przygotować na następne posiedzenie Prezydium KSN projekt stanowiska, które zostanie przedłożone Radzie KSN.

Ad.3. Kolejna propozycja nowelizacji ustawy o JBR uwzględnia kilka propozycji zgłaszanych przez KSN, zawiera, jednak szereg regulacji niekorzystnych: brak postulowanych ulg podatkowych, nadmierne ograniczenie kompetencji Rad Naukowych. Postanowiono zwołać dodatkowe spotkanie Prezydium, poświęcone szczegółowemu omówieniu projektowi nowelizacji i działań ze strony KSN.

Ad.4. Prezydium KSN skłania się do zorganizowania Walnego Zebrania Delegatów KSN w drugiej połowie listopada br. w Regionie Śląsko-Dąbrowskim.

Zaproponowano powołania Zespołu Organizacyjnego w składzie : Kazimierz Siciński, Albin Klementowski, Joanna Auleytner-Kniecicka.

WZD było by poświęcone sprawom merytorycznym. Wyznaczałoby dalsze kierunki działalności KSN.

Janusz Sobieszczęński zaproponował, aby dyskusja na WZD odbywała się także w zespołach merytorycznych, przy czym wstępne uformowanie tych zespołów powinno nastąpić na wiele miesięcy przed WZD. Pozwoliłoby to na bardziej gruntowne przygotowanie wniosków poddanych ocenie delegatów. Zlecono W. Pillichowi, R. Kotowskiemu, R. Mosakowskiemu, J. Dudkowi i J. Sobieszczęńskiemu opracowanie koncepcji merytorycznego przygotowania WZD.

Na podstawie informacji
Przewodniczącego KSN opracowała:
Maria Wesółowska

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”
ul. Wały Piastowskie 24, 80-855 GDAŃSK

Sekretariat Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”

Decyzja Prezydium KK nr 24/2000
ws. opinii o projekcie ustawy MEN „Prawo o szkolnictwie wyższym”

Prezydium Komisji krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje projekt ustawy Ministra Edukacji Narodowej *Prawo o szkolnictwie wyższym*.

Szczegółowe uzasadnienie opinii Związku o projekcie ustawy zawiera stanowisko Rady krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” z 18 stycznia 2000 r.

Prezydium KK w nawiązaniu do stanowiska nr 8 XI krajowego Zjazdu delegatów uważa, że podstawą prac parlamentarnych nad zmianami prawa o szkolnictwie wyższym powinien stać się projekt ustawy opracowany przez zespół Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”.

Opinia Rady krajowej Sekcji Nauki i stanowisko XI krajowego Zjazdu delegatów w załączeniu.

Prezydium KK NSZZ „Solidarność”
Zastępca Przewodniczącego
Sekretarz Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”
/-/ Józef Niemiec
Gdańsk, 29.02.2000 r.

KOMUNIKAT

**ze spotkania Przewodniczącego Klubu Parlamentarnego AWS Mariana Krzaklewskiego,
kierownictwa Ministerstwa Edukacji Narodowej i Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
w sprawie prac nad projektami, MEN i KSN,
ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”**
Warszawa, 1 marca 2000 r.

Spotkanie miało miejsce w siedzibie Klubu Parlamentarnego AWS w gmachu Sejmu. Obrady prowadził Przewodniczący Klubu Parlamentarnego AWS - Marian Krzaklewski. Ze strony AWS w obradach uczestniczyli: Sekretarz Klubu Kazimierz Janiak i Wiceprzewodniczący Sejmowej Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży Andrzej Smirnow. Ze strony Ministerstwa Edukacji Narodowej brali w nim udział ministrowie Mirosław Handke i Jerzy Zdrada wraz z kilku wysokiej rangi urzędnikami MEN, ze strony Krajowej Sekcji Nauki rozszerzona reprezentacja Prezydium KSN pod przewodnictwem Janusza Sobieszkańskiego.

Spotkanie miało na celu rozeznanie jakie przyjąć postępowanie wobec istnienia dwu znacząco różniących się projektów ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”. Dyskusja była długa i trudna. Spotkanie trwało ponad 3 godziny.

Minister M. Handke stwierdził, że istnieje tylko jedna zasadnicza rozbieżność pomiędzy projektami. Projekt MEN nie zawiera propozycji zmian modelu kariery akademickiej, natomiast projekt KSN wnosi rewolucyjne zmiany tegoż modelu. Minister M. Handke przekonywał, że tylko Projekt MEN ma szanse być uchwalony przez Sejm. Projekt KSN uznaje za zbyt daleko idący w obecnej sytuacji. Projekt ten wywoła burzę środowiska profesorskiego i w efekcie spowoduje odrzucenie projektu, co w konsekwencji grozi tym, że Sejm ograniczy się do propozycji nowelizacji starej ustawy o szkolnictwie wyższym, proponowanej przez SLD.

Przewodniczący KSN Janusz Sobieszkański wskazał, że jest znacznie więcej zasadniczych rozbieżności merytorycznych pomiędzy omawianymi projektami, a mianowicie w odniesieniu do: spraw pracowniczych, modelu samorządności akademickiej (Rada Główna Szkolnictwa Wyższego, Konferencja Akademickich Szkół Polskich), roli i kompetencji związków zawodowych, podejściu do odpłatności za studia. Przewodniczący i przedstawiciele KSN oraz poseł A. Smirnow stali na stanowisku, że sytuacja szkolnictwa wyższego w naszym Kraju jest obecnie tak zła, że szkolnictwo to wymaga głębokiej, skutecznej i wystarczającej na lata reformy. Szczególnie pilna jest zmiana modelu kariery akademickiej - bez niej i bez uporządkowania finansowego zabezpieczenia funkcjonowania uczelni poprawa sytuacji nie nastąpi.

K. Janiak zaproponował, aby zatem do Sejmu trafiły oba projekty, nie koniecznie przedstawiane jako kontrprojekty, ale jako dwie propozycje do rozważenia, przeanalizowania i podjęcia decyzji przez posłów. Propozycję tę poparł Przewodniczący M. Krzaklewski uzupełniając ją sugestią, aby jednak pomimo rozbieżności zdań obie strony: MEN i KSN spotkały się w małym roboczym zespole i spróbowały określić jakie jest pole niesprzeczności obu projektów.

Ta propozycja została ostatecznie przyjęta jako ustalenie. W ciągu tygodnia (do poniedziałku) MEN i KSN wydelegują po dwie osoby do prac nad określeniem zgodnych rozwiązań w obu projektach, natomiast do Łaski Marszałkowskiej zostaną skierowane oba projekty.

/-/ Maria Wesołowska

**Porównanie niektórych zapisów projektów ustawy
„PRAWO O SZKOLNICTWIE WYŻSZYM”
w redakcji
KRAJOWEJ SEKCJI NAUKI NSZZ „Solidarność”
i MINISTERSTWA EDUKACJI NARODOWEJ**

Projekt KSN z 18.12.1999r. przyjmuje pożądany modelu systemu szkolnictwa wyższego w Polsce i odpowiednio do modelu konstruuje prawo o szkolnictwie wyższym, którym najważniejsze regulacje dotyczą:

- struktury systemu - powoływanie i likwidacja szkół wyższych,
- rodzajów studiów i statusu studentów,
- finansowania szkół wyższych, odpłatności za studia,
- oceny jakości kształcenia i prac naukowych oraz akredytacji,
- modelu kariery zawodowej nauczyciela akademickiego i stopień doktora.

Projekt MEN z 18.01.2000r. za najważniejsze problemy do rozwiązania uważa:

- uporządkowanie zapisów dotyczących nadzoru ministra nad uczelniami,
- zmianę zasad zatrudniania nauczycieli akademickich (likwidacja stabilizacji w zawodzie),
- zmianę organów wpływających na system szkolnictwa wyższego wraz ze zmianą ich kompetencji.

Projekt KSN	Projekt MEN
Struktura systemu, ocena jakości	
<p>Rada Główna Szkolnictwa Wyższego (RG) Opracowuje strategię dla szkolnictwa wyższego, opiniuje projekty aktów prawnych oraz opracowuje i opiniuje zasady i kryteria rozdziału środków budżetowych pomiędzy uczelnie. 50 członków, tak jak obecnie, wybierają spośród siebie nauczyciele akademicy mający stopień doktora i zatrudnieni w uczelni jako podstawowym miejscu pracy, także z uczelni zawodowych. Elektorów wybierają uczelnie publiczne i niepubliczne.</p>	<p>Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP) a w niej konferencje rektorów grup szkół. Inicjatywy i opinie we wszystkich sprawach dotyczących szkolnictwa wyższego. Organizacja Konferencji delegowana do statutu uchwalanego przez Konferencję. Możliwość ograniczenia autonomii uczelni wynikająca z zadań rektorów jako kierowników uczelni, a nie reprezentantów środowiska.</p>
<p>Komisja Akredytacyjna (KA) 35 członków, 8 zespołów. Wyboru członków Rady dokonują elektorzy zgłoszeni przez senaty uczelni. Wnioski i opinie oraz postępowanie w sprawach: – przyznawania i cofania szkołom prawa nadawania stopni zawodowych (wraz ze stopniem doktora) oraz określenia charakteru szkoły (akademicka - w tym uniwersytecka lub zawodowa), – standardów dla planów studiów oraz programów nauczania dla kierunków i specjalności, – jakości kształcenia, – procedur uzyskiwania stopnia doktora.</p>	<p>Rada Główna Akredytacyjna (RGA) 50 członków wybieranych + co najmniej 50 członków 10-ciu Zespołów Rady. Wyboru członków Rady dokonują elektorzy wybrani przez senaty uczelni. Członków Zespołów zgłasza Rada i senaty uczelni. Zadania podobne jak Komisji Akredytacyjnej (bez kontroli przyznawania tytułu naukowego i stopni naukowych – nadal funkcjonuje Centralna Komisja ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych).</p>
<p>Nie występuje. Funkcje dawnej CK przejmuje Komisja Akredytacyjna.</p>	<p>Centralna Komisja ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych (CK) Zamieszanie kompetencyjne z RGA.</p>
Finansowanie i odpłatność za studia	
<p>Nakłady na szkolnictwo wyższe Początkowo 1,2% PKB, sukcesywnie zwiększane</p>	<p>Nakłady na szkolnictwo wyższe Brak zapisu (od wielu lat ~0,8%PKB)</p>
<p>Odpłatność za studia – bezpłatna nauka w zakresie limitu miejsc określonego dotacją na studenta, – dotacja nie mniejsza niż w poprzednim roku, – co najpóźniej po 10 latach spełniony zapis konstytucyjny o bezpłatnej nauce w uczelniach publicznych, – uczelnia publiczna może w okresie owych 10-ciu lat przyjąć płatnych studentów, jeżeli zapewnia warunki ustalone przez KA.</p>	<p>Odpłatność za studia – bezpłatna nauka w zakresie limitu miejsc określonego dotacją budżetową, ale dopuszczone jest pobieranie opłat za zajęcia objęte programem studiów, a nie finansowane z dotacji, – studia stacjonarne i niestacjonarne, – limit przyjęć na studia niestacjonarne (płatne?).</p>

Prawa pracownicze	
Ponadzakładowy układ zbiorowy Zawierają MEN i ponadzakładowe organizacje związkowe działające w szkolnictwie wyższym.	Ponadzakładowy układ zbiorowy MEN - ? Porozumienie z KRASP i ponadzakładowymi organizacjami związkowymi.
Zakładowy układ zbiorowy zawiera rektor i reprezentatywne zakładowe organizacje związkowe działające na uczelni. Uzgodnienie z organizacjami związkowymi regulaminów przyznawania nagród.	Zakładowy układ zbiorowy Rektor - ? uzgodniony z Senatem. (naruszenie art.27 ust.3 ustawy o związkach zawodowych oraz art.59 Konstytucji RP). Brak uzgodnień z organizacji związkowymi regulaminów przyznawania nagród.
Stosunek pracy Do wyboru mianowanie na czas nieokreślony lub umowa o pracę dla wszystkich stanowisk profesora tj. zwyczajnego, nadzwyczajnego i pomocniczego oraz st. Wykładowcy, dla pozostałych pracowników umowa o pracę. Mianowani nauczyciele akademicy muszą uzyskać zgodę rektora na dodatkowe zatrudnienie.	Stosunek pracy mianowanie lub umowa o pracę dla profesora zwyczajnego i nadzwyczajnego, umowa o pracę dla pozostałych pracowników. Do 80% pracowników na umowie o pracę. Możliwość zwolnienia niemianowanego pracownika w trybie Kodeksu Pracy.
Obowiązki i świadczenia	
Pensum 180 - 270 godz. nauczyciel mianowany i asystent, 240 - 540 godz. w uczelniach zawodowych.	Obowiązki do 30 godz./tydzień. Zasady rozliczania godzin dydaktycznych ustala senat, powstaje możliwość ogromnego zróżnicowania czasu pracy pracowników tzw. „niesamodzielných”.
Uposażenie profesor zwyczajny co najmniej 10-cio krotne a profesor pomocniczy 7-mio krotne najniższe wynagrodzenie w danym okresie, pozostali pracownicy odpowiednio do kwalifikacji. Odpowiada to wynagrodzeniu asystenta ok. średniej płacy w gospodarce i gwarancjom płacowym dla pozostałych nauczycieli.	Uposażenie asystent: co najmniej średnia płaca w gospodarce narodowej, dla pozostałych stanowisk minimalne wynagrodzenie ustala Minister. Brak gwarancji zwiększenia nakładów na szkolnictwo wyższe.
Odprawy emerytalne wszyscy nauczyciele akademicy - 6-cio miesięczne	Odprawy emerytalne nauczyciele mianowani - 6-cio miesięczne, pozostali - 3 miesięczne.
Kariera zawodowa	
Kariera akademicka Jeden stopień naukowy doktora. Dla pracowników nauk.-dyd. stanowiska profesora zwyczajnego, nadzwyczajnego i pomocniczego oraz asystenta. Zwiększenie wymagań wobec prac doktorskich: Jednostka nadająca stopień poddaje się ocenie działalności naukowej i kształcenia pracowników naukowych (zatrudniająca 12 osób mających uprawnienia walidacyjne, które uzyskuje promotor rozprawy doktorskiej po pomyślnym zakończeniu przewodu), obowiązek opublikowania rozprawy, co najmniej trzech recenzentów, publiczna przed radą wydziału obrona pracy, upublicznienie rozprawy.	Kariera akademicka Nie podejmuje problemu. Stan obecny bez zmian: stopnie naukowe dr i dr hab., tytuł naukowy profesora, stanowiska profesora zwyczajnego i nadzwyczajnego. Dopuszczenie na stanowiska profesorów, osób z zagranicy, nie spełniających wymagań stawianych własnym obywatelom!

Konieczność szerokich zmian w systemie praw dotyczących szkolnictwa wyższego nie budzi wątpliwości. Przytoczone skrócone zestawienie obejmuje kilka najważniejszych zapisów. Z całością obszernych projektów można zapoznać się na internetowych stronach:

- projekt KSN - <http://www.pk.edu.pl/~nszz-s> i <http://www.prz.rzeszow.pl/~solidar>,
- projekt MEN - <http://www.waw.men.pl>.

Szereg zapisów w obu projektach jest podobny, nie przytaczano ich w podanym zestawieniu. Jednak w sprawach podstawowych występują zasadnicze różnice koncepcyjne. Mamy projekt całościowy i projekt częściowy, projekt podtrzymujący autonomię uczelni i projekt wygodny dla zarządzających uczelniami, projekt pro pracowniczy i ograniczający prawa pracownicze, projekt postulujący wyraźne zwiększenie nakładów na szkolnictwo wyższe i projekt praktycznie stabilizujący niedofinan-

sowanie. Część nauczycieli akademickich uważa, że projekt KSN jest zbyt radykalny, zwłaszcza w zmianach modelu kariery akademickiej. Lecz nasz obecny model nie występuje w żadnym kraju Unii Europejskiej. Możemy wybrać projekt przyszłościowy lub przeszłościowy. Czas najwyższy na zmiany. Rezultatem obecnych praw jest to, że już 46% profesorów zwyczajnych ma wiek ponad 65 lat, 25% 60-65 lat i kolejne 25% 50-60 lat (*Państwowe Uczelnie Wyższe w 1999 r. Wyd. Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”. Warszawa, luty 2000 r.*). Kto będzie uczył rosnącą rzeszę studentów?

Wskazane jest jak najszersze zaznajomienie środowiska z oboma projektami. Aby w przyszłości nie mówić, że nie było wyboru, a konieczna była zmiana ustawy. Nie mamy sytuacji, że są dwa projekty jednej koalicji. Kolejny projekt MEN jest projektem menedżerskim, uzgodnionym głównie wśród rektorów uczelni. Projekt KSN jest projektem dyskutowanym i uzgodnionym w środowisku akademickim, głównie KSN, lecz mający szerokie poparcie pracownicze. To Parlament może podjąć odpowiedzialną polityczną decyzję, który z projektów, lepiej przyczyni się do wykorzystania intelektualnego potencjału środowiska akademickiego oraz ludzi nauki poza szkołami wyższymi, niezbędnego dla przyspieszenia rozwoju gospodarczego i społecznego.

/-/ Wojciech Pillich
Zastępca przewodniczącego ds. szkolnictwa wyższego
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „S”

Warszawa, 6.03.2000 r.

**Uchwała Nr 16/2000
Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego
z dnia 23 marca 2000 r.**

1. W związku z przedłużającymi się dyskusjami na temat projektu ustawy "Prawo o szkolnictwie wyższym" w ósmej wersji przygotowanej przez MEN oraz brakiem wiadomości o uwzględnieniu uwag zgłoszonych przez Radę Główną Szkolnictwa Wyższego, Rada Główna uznaje za konieczne stwierdzenie, iż podtrzymuje wszystkie uwagi, zastrzeżenia i postulaty, które zostały przedstawione w uchwałach Rady Nr 13/2000 i 14/2000 z dnia 10 lutego 2000, a także podziela poglądy zawarte w stanowisku Nr 1/2000 Prezydium Rady Głównej z dnia 26 stycznia 2000.

2. Rada Główna, odwołując się do punktu 4 uchwały Nr 13/2000 oraz punktu 2 uchwały Nr 14/2000 zdecydowanie powtarza, że:

- Punkty widzenia, a w konsekwencji i podejmowane decyzje, zajmowane stanowiska, formułowane opinie Rady Głównej oraz KRAS P (i innych konferencji rektorów) uzupełniają się wzajemnie. Radykalne zmniejszenie prerogatyw Rady Głównej osłabiłoby znacznie siłę głosu środowiska akademickiego. Rada Główna Szkolnictwa Wyższego koniecznie powinna więc nadal, działając jak organ przedstawicielski całego środowiska, mieć prawo i obowiązek wypowiedzania się we wszystkich sprawach szkolnictwa wyższego i nauki, a czynniki decyzyjne powinny być zobowiązane do zasięgnięcia opinii Rady w tych sprawach.

- Jednym z głównych problemów, które muszą być uregulowane nową ustawą jest wprowadzenie systemu oceny jakości kształcenia i akredytacji. Dlatego Rada Główna wypowiedziała się wielokrotnie za utworzeniem Akademickiej Komisji Akredytacyjnej. Propozycja utworzenia tej Komisji jak jednego z organów Rady Głównej jest akceptowalna, pod warunkiem jednak, że będzie to istotnie utworzenie jednego organu Rady, a nie zbioru zespołów akredytacyjnych (jak to przewiduje ósma wersja projektu ustawy). Rada podtrzymuje swoją propozycję ustawowego uregulowania tego problemu (w dwóch wariantach) przedstawioną w punkcie 2 uchwały Rady Nr 14/2000.

- Obowiązki i uprawnienia Rady Głównej mają być znacznie szersze niż tylko te, które dotyczą oceny jakości kształcenia i akredytacji (co - w odniesieniu do propozycji z ostatniej wersji projektu - wynika nie tylko z proponowanego brzmienia artykułów rozdz. 4 projektu ustawy , ale przede wszystkim z uzasadnienia, w szczególności z tekstu na str. 3 tego uzasadnienia) zatem nie można się zgodzić na proponowaną nazwę: "Rada Główna Akredytacyjna". Proponowana nazwa zawęża bowiem w sposób oczywisty prerogatywy Rady.

3. Rada Główna z niepokojem zauważa, że w prowadzonych ostatnio dyskusjach oraz wystąpieniach, przyjmuje się często niewłaściwe założenie, na którym opiera się następnie argumenty w polemikach dotyczących usytuowania w systemie szkolnictwa wyższego Rady Głównej oraz KRAS P jako partnerów dla ministra właściwego dla szkolnictwa wyższego. Założenie to sprowadza się do uznania, iż pomiędzy ministrem (ministerstwem), Radą Główną i KRASP ma być ustalona swoista równowaga sił w znacznej mierze sił "przeciwstawnych". Z takiego założenia ma wynikać - rzekoma, zdaniem Rady - konieczność drobiazgowego i przesadnie formalizowanego ustalania i rozgraniczania kompetencji i wykluczanie możliwości wypowiedzania się np. i Rady Głównej i KRASP na ten sam temat. Rada Główna stwierdza z całą stanowczością, że należy przyjąć model oparty na założeniu współpracy między ministrem, Radą Główną i KRAS P (oraz innymi konferencjami rektorów, a także innymi gremiami działającymi w systemie szkolnictwa wyższego) nie zaś model oparty na założeniu "równowagi sił", który może prowadzić do sytuacji konfrontacyjnych.

Przewodniczący Rady Głównej
/-/ Andrzej Pelczar

*W Wiadomościach KSN Nr 2 zamieściliśmy stanowiska w sprawie reformy prawa o szkolnictwie wyższym zajmowane przez: Radę Główną Szkolnictwa Wyższego, Radę KSN NSZZ „S”, Regionalną Sekcję Nauki NSZZ „S” Regionu Śląsko-Dąbrowskiego, Komisje Zakładowe Uczelni Wrocławskich - ośmiu Uczelni Wrocławia - Uniwersytetu Jagiellońskiego z Krakowa oraz pięciu Uczelni Poznania. Obecnie publikujemy dalsze stanowiska. Poniżej prezentujemy również za „Rzeczpospolitą” dwie notatki prasowe dotyczące prac nad projektami ustaw „Prawo o Szkolnictwie Wyższym”.
W świetle przytaczanego w naszym biuletynie materiału, druga z tych notatek dość jasno ukazuje, w jaki sposób Ministerstwo Edukacji Narodowej rozumie pojęcie „konsultacje środowiskowe”.*

(M.W.)

STANOWISKO nr 1

Komisji Zakładowych NSZZ „Solidarność” warszawskich wyższych uczelni akademickich

Akademii Medycznej, Akademii Muzycznej, Akademii Teatralnej, Akademii Sztuk Pięknych, Akademii Wychowania Fizycznego, Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego, Politechniki Warszawskiej, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, Szkoły Głównej Handlowej, Uniwersytetu warszawskiego,

z dnia 18 lutego 2000 r.

w sprawie projektu nowej ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym” przygotowanego przez Ministerstwo Edukacji Narodowej

20 stycznia br. Minister Edukacji Narodowej skierował do związków zawodowych w celach konsultacyjnych poprawiony projekt ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”.

Stwierdzamy, że z naszych krytycznych uwag, zgłoszonych podczas dyskusji środowiskowej w roku 1999, zwłaszcza dotyczących autonomii uczelni, wolności akademickich, pracy twórczej i wszystkich spraw pracowniczych nic nie zostało uwzględnione w „poprawionym” projekcie.

Zdecydowanie przeciwko temu protestujemy!

Takie postępowanie nie ma nic wspólnego z demokratycznymi procedurami i dialogiem społecznym.

Protestujemy przeciwko temu, że zarówno Minister Edukacji Narodowej, jak i wnosząca poprawki do projektu ustawy Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich – nie dostrzegły w NSZZ „Solidarność” partnera. Partnera, który od dwudziestu lat działa dla dobra polskiej edukacji narodowej i polskiego szkolnictwa wyższego.

Zdecydowanie protestujemy przeciwko ograniczaniu – z wielkim trudem wywalczonej – autonomii uczelni. Autonomii zapisanej w Ustawie z roku 1990. Wbrew poglądom Ministra nie służą rozwojowi autonomii uczelni:

- a) zlikwidowanie samorządowego przedstawicielstwa ciała, pochodzącego z powszechnych wyborów w środowisku nauczycieli akademickich, jakim jest dotychczasowa Rada Główna Szkolnictwa Wyższego,
- b) ograniczenie Rady Głównej w zasadzie do spraw oceny jakości kształcenia,
- c) przekazanie senatom uczelni wyboru członków Rady Głównej (zamiast wyborów demokratycznych),
- d) przekazanie głównych kompetencji Rady Głównej – Konferencji rektorów Akademickich Szkół Polskich, będącej w istocie organizacją pracodawców,
- e) możliwość wnioskowania przez ministra o odwołanie dyrektora administracyjnego i kwestora,
- f) przydzielanie przez ministra szkole wyższej dotacji budżetowej wg niejasnych kryteriów, po zaopiniowaniu przez nową Radę Główną i KRASP.

Zdecydowanie protestujemy przeciwko ograniczaniu roli społeczności akademickiej w zarządzaniu uczelnią, roli zapisanej w ustawie z roku 1990 w Art.6.

Protestujemy przeciwko usunięciu w nowej ustawie punktu 3. Art.6 Ustawy z roku 1990, stwierdzającego: „Istotne decyzje organów uczelni dotyczące poszczególnych grup społeczności akademickiej są podejmowane po zasięgnięciu opinii tych grup lub ich przedstawicieli wybranych na zasadach określonych w statucie”.

Zdecydowanie protestujemy przeciwko ustawie będącej ustawą zapewniającą pełnię praw akademickich tylko jednej grupie nauczycieli. Nawet jeżeli to ma być grupa nauczycieli o nominalnie najwyższych kwalifikacjach.

Protestujemy przeciwko stabilizacji w zawodzie nauczyciela akademickiego tylko grupy profesorów zwyczajnych i tytułarnych nadzwyczajnych. Ograniczenie mianowania tylko do grupy profesorskiej powoduje brak perspektyw stabilizacji zawodowej przede wszystkim dla młodych nauczycieli, co nie będzie sprzyjało podejmowaniu tego zawodu przez młodych ludzi.

Zdecydowanie protestujemy przeciwko utrzymaniu dotychczasowego modelu kariery nauczyciela akademickiego i uczonego, który doprowadzi w niedługim czasie do zaniku najwyższej wykwalifikowanych kadr nauczycieli akademickich, odstraszać od zawodu – perspektywą dochodzenia do samodzielności zawodowej przez kilkadziesiąt lat – młodych adeptów.

Zdecydowanie protestujemy przeciwko ograniczaniu praw związków zawodowych w uczelniach i umieszczaniu w projekcie ustawy zapisu sprzecznego z prawem, dotyczącego ustalania wynagrodzeń w uczelni przez rektora w uzgodnieniu z senatem, z pominięciem związków zawodowych.

Zdecydowanie protestujemy przeciwko zniesieniu pensum dydaktycznego i zapisowi o 30 godzinach pracy nauczyciela akademickiego tygodniowo, który może stać się przyczyną całkowitego upadku publicznego akademickiego szkolnictwa wyższego, gdyż wyeliminuje możliwość prowadzenia prac naukowych.

Domagamy się wprowadzenia do ustawy zapisu, ustalającego dolny próg nakładów na szkolnictwo wyższe w odnie-

sieniu do PKB (nie mniej niż 2% PKB).

Domagamy się ustawowego zagwarantowania pracownikom szkół wyższych wynagrodzeń, z którymi bez wstydu będziemy mogli znaleźć się w zintegrowanej Europie.

Domagamy się ustawowego wprowadzenia 50% kosztów uzyskania przychodu dla wszystkich pracowników szkół wyższych, pracujących twórczo.

Żądamy wprowadzenia odpowiednich korekt w projekcie ustawy.

Za zgodność:
Przewodniczący K Z NSZZ „Solidarność”
Politechniki Warszawskiej
/-/ Zygmunt Trzaska Durski

STANOWISKO nr 2

**Komisji Zakładowych NSZZ „Solidarność”
warszawskich wyższych uczelni akademickich**

Akademii Medycznej, Akademii Muzycznej, Akademii Teatralnej, Akademii Sztuk Pięknych, Akademii Wychowania Fizycznego, Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego, Politechniki Warszawskiej, Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego, Szkoły Głównej Handlowej, Uniwersytetu warszawskiego,

z dnia 18 lutego 2000 r.

**w sprawie projektu nowej ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”
przygotowanego przez Ministerstwo Edukacji Narodowej**

Komisje zakładowe NSZZ „Solidarność” warszawskich wyższych uczelni akademickich:

- zdecydowanie popierają projekt nowej ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym” opracowany przez Krajową Sekcję Nauki naszego Związku;
- popierają STANOWISKO i OPINIĘ Rady Krajowej KSN z dn. 12 lutego br. w sprawie projektu tej ustawy opracowanego przez Ministerstwo Edukacji Narodowej;
- domagają się realizacji STANOWISKA nr 8 Krajowego Zjazdu Delegatów z dn. 10 grudnia 1999 r. w sprawie nadania przez Klub Parlamentarny AWS biegu legislacyjnego projektowi ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym” opracowanemu przez zespół Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”.

Za zgodność:
Przewodniczący KZ NSZZ „Solidarność”
Politechniki Warszawskiej
/-/ Zygmunt Trzaska Durski

**Krajowa Sekcja Pracowników Szkół Artystycznych
NSZZ „Solidarność”**

00-368 Warszawa, ul. Okólnik 2

Warszawa, 22.02.2000 r.

**Szanowny Pan
Prof. dr hab. Mirosław Handke
Minister Edukacji Narodowej**

Szanowny Panie Ministrze,
przesyłamy Panu ocenę projektu Prawa o szkolnictwie wyższym. Mamy nadzieję, że nasze uwagi, choć krytyczne wobec przedstawionego projektu, okażą się przydatne w dalszych pracach nad przygotowaniem ustawy.

Krajowa Sekcja pracowników Szkół Artystycznych (KSPSA) NSZZ „Solidarność” jest sekcją branżową zrzeszającą Komisje Zakładowe NSZZ „Solidarność” działające w wyższych szkołach artystycznych. Sekcja jest członkiem Sekretariatu kultury i Środków Przekazu komisji krajowej NSZZ „Solidarność” i współdziała w zakresie spraw podstawowych dla szkolnictwa wyższego z Krajową Sekcją Nauki NSZZ „Solidarność”.

Przewodniczący Rady Sekcji
/-/ dr Jerzy Jackl
(Akademia Teatralna
im. A. Zelwerowicza w Warszawie)

STANOWISKO RADY

KRAJOWEJ SEKCJI PRACOWNIKÓW SZKÓŁ ARTYSTYCZNYCH

NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

w sprawie opracowanego przez Ministerstwo Edukacji Narodowej
projektu ustawy Prawo o Szkolnictwie Wyższym
z dnia 18.01.2000 r.

Od dawna wiadomo, że konieczne jest wprowadzenie nowych systemowych rozwiązań w zakresie finansowania studiów wyższych i badań naukowych, metod i form kształcenia studentów, realizacji kariery nauczycieli akademickich, a także nowych rozwiązań w zakresie płac. Sądziliśmy, że projekt nowej ustawy Prawo o Szkolnictwie wyższym będzie przynajmniej w części spełnieniem naszych oczekiwań. Niestety, tak się nie stało.

Według opinii wielu środowisk akademickich, także środowisk wyższych szkół artystycznych (wyrażonych przez uczelniane Komisje „Solidarności” i na międzyuczelnianych spotkaniach środowisk akademickich) projekt nowego Prawa o Szkolnictwie wyższym nie odpowiada aktualnym potrzebom szkół wyższych, a w propozycjach nowych rozwiązań wprowadza m. in. unormowania prawne i ustrojowe niezgodne z zasadą autonomii uczelni.

Podzielając w całej rozciągłości negatywnie wobec MEN-owskiego projektu ustawy stanowisko Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” z dnia 12.02.2000 r. Rada KSPSA ze swej strony zwraca szczególną uwagę na następujące błędy i niedostatki projektu:

A. Jeśli chodzi o projektowane unormowania prawne i ustrojowe, to sądzimy, że naruszają one samorządność uczelni. Dotyczy to przede wszystkim umocowania w ustawie Konferencji Rektorów (KRASP), która dotychczas miała charakter pozaustawowego, dobrowolnego związku opiniodawczego, a w projekcie nowej ustawy „awansowała” do roli podstawowego czynnika w strukturze szkolnictwa wyższego (np. spełnia rolę dodatkowego dla Ministra układu odniesienia przy zawieraniu ponaduczelnianego układu zbiorowego); z projektu wynika, że MEN chciałby w niej widzieć ustawową reprezentację szkół wyższych, cedując na nią część zadań i uprawnień Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, czego przyjąć nie można.

W projekcie ustawy Rada Główna z reprezentacji uczelni została zdegradowana do roli ciała akredytacyjnego, a jej członkowie, dotychczas wybierani przez całą społeczność akademicką, będą desygnowani przez senaty. Na to również nie może być zgody.

Trzeba także zwrócić uwagę na podkreślenie w ustawie władczych uprawnień rektora (w istotnych sprawach jest w mocy podjąć decyzję nie zasięgając nawet opinii senatu) oraz ingerujących w autonomię uczelni nadzorczych uprawnień Ministra (może np. wystąpić z wnioskiem o odwołanie dyrektora administracyjnego, chociaż przełożonym dyrektora jest rektor). Wszystkie te projektowane rozwiązania zdają się iść w jednym kierunku – przygotowań do stopniowego wprowadzenia w szkolnictwie wyższym **systemu autokratycznego**.

B. W nowych ustaleniach dotyczących częściowej odpłatności studiów przesądza się milcząco systemowy charakter tego rozwiązania, co może w przyszłości znacznie ograniczyć dostęp do studiów wyższych.

C. Jedynym precyzyjnym przepisem w ww. ustaleniach jest przepis mówiący o tym, że limit studentów na studia nieodpłatne będzie corocznie określał Minister (zapewne na podstawie danych GUS). Ustalenia dalsze – a więc: liczba studentów płacących za studia, wysokość opłat, program i jakość „usług edukacyjnych” – muszą być dokonywane przez same uczelnie, przy czym tylko w wypadku wysokości opłat wiadomo, że wyrokować o tym mają senaty, zapewne na wniosek rektorów; projekt ustawy nie zawiera wskazania, kto miałby ustalać i na jakich zasadach limit studentów korzystających ze studiów płatnych. Z ducha projektowanej ustawy można sądzić, że o wszystkim decydowałyby władze uczelni, bez udziału ciała samorządu albo z ich udziałem zredukowanym do potakiwania. Nie można dopuścić do możliwości powstawania takich sytuacji. W tym newralgicznym punkcie dwoistego charakteru studiów, dziś – jak się zdaje – nie do uniknięcia, wszystkie normujące go zasady winny być wyjątkowo jasne i precyzyjne.

D. Zniesienie pensum i wprowadzenie normy 30 godzin pracy tygodniowo dla nauczycieli akademickich uważamy za nie do przyjęcia, i to z przyczyn zasadniczych, jesteśmy bowiem przeciwni formalnemu limitowaniu czasu pracy nauczycieli akademickich. Wprawdzie art. 107 pkt 3 daje możliwość omięcia tego przepisu i stosowania nadal zasady pensum, ale utrzymanie 30 godzin jako formalnej zasady mogłoby być wykorzystywane do różnych manipulacji.

E. Podporządkowanie całego szkolnictwa wyższego jednemu resortowi, tj. MEN, i likwidacji przynależności grup szkół do resortów właściwych pod względem merytorycznym możemy przyjąć, ale nie uważamy tego za oczywiście słuszne. Bezpośredni nadzór nad wyższymi szkołami artystycznymi sprawowało od lat do dzisiaj Ministerstwo Kultury; kwestia tego nadzoru była zawsze przedmiotem dyskusji w środowisku akademickim szkół artystycznych, nie doprowadzając do wyrazistej konkluzji, ani na tak, ani na nie. W związku z tym podziałem opinii optujemy za wprowadzeniem do ustawy zapisu dającego możliwość szkolnictwu artystycznemu do przejścia pod nadzór innego niż MEN resortu. Oto projekt sformułowania:

Prezes Rady Ministrów może przekazać uprawnienia ministra właściwego dla szkolnictwa wyższego, odnoszące się do określonej grupy uczelni publicznych, innemu ministrowi, właściwemu resortowo przedmiotowi kształcenia, na wspólny wniosek tych ministrów, po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

F. Łatwo, niestety, stwierdzić brak wyrazistych i wiarygodnych danych dotyczących systemu płac. Zapis o wstępnej płacy asystenta (nie może być niższa od średniej płacy w przedsiębiorstwach wg obliczeń GUS), reklamowany jako „rewolucja” w systemie wynagrodzeń w szkolnictwie wyższym, jest tylko deklaracją dobrych intencji, która bez wstępnej choćby zgody Ministerstwa Finansów jest deklaracją pobożnych życzeń. Brak postulowanego wielokrotnie zapisu ustalającego dolny próg nakładów budżetowych na szkolnictwo wyższe w Polsce. W zapisach normujących odpisy z „zysku netto” uczelni na płace podkreśla się rolę rozporządzeń Ministra, woli rektora, niekiedy jeszcze opinii senatu, milczy się natomiast o ustawowo zagwarantowanym

obowiązku uzgodnień ze związkiem zawodowym.

Konkludując: Projekt MEN-u Prawa o Szkolnictwie Wyższym przynosi rozwiązania nacechowane doraźnością, wyraźnie uprzywilejowuje rektorów jako grupę pracodawców i Ministra jako ustawowego nadzorcę, jest także wyraźnie zachowawczy w traktowaniu spraw pracowniczych i związkowych.

Rada krajowej Sekcji Pracowników Szkół Artystycznych NSZZ „Solidarność” uznała przedstawiony przez MEN projekt ustawy Prawo o Szkolnictwie Wyższym za niemożliwy do zaakceptowania bez zasadniczych zmian i korekt.

Przewodniczący Rady Sekcji
/-/ dr Jerzy Jackl

**Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność”
przy Akademii Muzycznej im. F. Chopina**
00-368 Warszawa, ul. Okólnik 2

Warszawa, 6.03.2000 r.

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”

Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Akademii Muzycznej im. F. Chopina uprzejmie informuje, że dnia 6.03.2000 r. podjęła uchwałę wyrażającą stanowisko w sprawie projektu Ustawy „Prawo o Szkolnictwie Wyższym” autorstwa MEN. Przekazując poniższe stanowisko, zwracamy się z prośbą o wzięcie go pod uwagę w dalszych działaniach związanych z Ustawą.

STANOWISKO KZ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ” AMFC w sprawie przedłożonego przez MEN
projektu ustawy „PRAWO O SZKOLNICTWIE WYŻSZYM”

KZ NSZZ „Solidarność” AMFC pragnie dołączyć swój głos do chóru protestujących przeciwko Ustawie „Prawo o Szkolnictwie Wyższym” autorstwa Ministerstwa Edukacji Narodowej.

Naszą dezaprobatę budzą w szczególności następujące kwestie:

1. zamach na autonomię wyższych uczelni m.in. poprzez likwidację RGSzW pochodzącej z powszechnych, demokratycznych wyborów,
2. próba zantagonizowania środowiska akademickiego poprzez podział na pracowników mianowanych (grupa profesorów) i zatrudnionych na podstawie umowy o pracę (pozostali nauczyciele akademicy), co skutkuje brakiem poczucia stabilizacji zawodowej tych ostatnich,
3. brak reakcji na postulowane skrócenie drogi do awansu zawodowego nauczycieli akademickich i trwanie przy dotychczasowej, skostniałej strukturze,
4. ograniczenie samorządności uczelni przez oddanie większości najważniejszych dla szkolnictwa wyższego decyzji w ręce Ministra i KRASP, będącej faktycznie stowarzyszeniem pracodawców i uprzywilejowanej grupy nauczycieli mianowanych,
5. zniesienie pensum dydaktycznego i zapis o 30 godzinach będących w dyspozycji Rektora, co szczególnie w uczelniach artystycznych (w połączeniu z limitem przyjęć na studia) spowodować może falę zwolnień z pracy,
6. marginalizacji związków zawodowych w konsultowaniu decyzji dotyczących żywotnych interesów środowiska akademickiego, przede wszystkim kwestii wynagrodzeń.

Oto tylko niektóre podstawowe zagadnienia, z powodu których nasza KZ uważa, że projekt przedłożony przez MEN nie jest nie tylko przyszłościowy, lecz stanowi krok wstecz w stosunku do Ustawy z roku 1990.

Uważamy, że podstawą do dyskusji nad przyszłym prawem rządzącym szkolnictwem wyższym powinien stać się niezwłocznie projekt KSN NSZZ „Solidarność”, który w znacznej mierze spełnia oczekiwania dużej części środowiska akademickiego, nie tylko naszej Uczelni.

**KOMISJA POROZUMIEWAWCZA LUBELSKIEGO
OŚRODKA NAUKOWEGO NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”**

Plac M.C.-Skłodowskiej 5, 20-031 Lublin, tel/fax (0-81) 537-51-08

STANOWISKO

Komisji Porozumiewawczej Lubelskiego Ośrodka Naukowego NSZZ „Solidarność”

**w sprawie poparcia projektu ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”**

Komisja Porozumiewawcza Lubelskiego ośrodka Naukowego NSZZ „Solidarność” w pełni popiera projekt „Prawo o szkolnictwie wyższym”, opracowany przez Krajową Sekcję Nauki, przekonsultowany w środowiskach naukowych i związkowych.

Uważamy, że projekt ten powinien stać się podstawą prac legislacyjnych w Sejmie ponieważ posiada on następujące zalety:

1. umacnia autonomię i samorządność wyższych uczelni;
2. gwarantuje konstytucyjną dostępność studiów;

- 3. integruje społeczność akademicką;**
- 4. proponuje model rozwoju naukowego zbliżony do standardów światowych;**
- 5. uwzględnia prawa pracownicze i związkowe.**

Jesteśmy przekonani, że należy zdecydowanie odrzucić rozwiązania proponowane w projekcie Ministerstwa Edukacji Narodowej, ponieważ:

1. faktycznie ogranicza on autonomię szkół wyższych;
2. proponuje rozwiązania niezgodne z Konstytucją RP oraz z ustawodawstwem związkowym;
3. wprowadza pogorszenie sytuacji prawnej pracowników uczelni wyższych.

Przytoczone względy przemawiają za tym, żeby projekt Krajowej Sekcji nauki NSZZ „Solidarność” stał się przedmiotem dalszych prac legislacyjnych.

Prof. dr hab. Maria Woźniakiewicz-Dziadosz – Przew. KZ NSZZ „S”UMCS

Prof. dr hab. Jacek Wojciorowski – Przew. KZ NSZZ „S” Akademii Medycznej

Dr Piotr Gach – Przew. KZ NSZZ „S”KUL

Dr Leszek Szafrąński – Przew. KZ NSZZ „S” Akad. Rolniczej

Mgr inż. Kazimierz Szpatowicz – Przew. KZ NSZZ „S” Politechniki Lubelskiej

Dr Marek Molenda – Przew. KZ NSZZ „S” Inst. Agrofizyki PAN

Przewodniczący KPLON
NSZZ „Solidarność”
/-/ dr Józef Kaczor

UCHWAŁA nr XIX-5.5/2000

**SENATU AKADEMICKIEGO
Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie**

z dnia 1 marca 2000 r.

wspierająca prace nad ustawą „Prawo o szkolnictwie wyższym”

Senat Akademicki Uniwersytetu Marii Curie –Skłodowskiej uważa, iż prace legislacyjne nad ustawą „Prawo o szkolnictwie wyższym” winny być kontynuowane w Sejmie RP. Ze względów zarówno społecznych, jak i związanych z aktualnymi potrzebami nauki i szkolnictwa wyższego nowe regulacje prawne są niezbędne.

Działaniom tym Senat Akademicki UMCS udziela moralnego i środowiskowego wsparcia.

Przewodniczący
Senatu Akademickiego UMCS
Rektor
/-/ Prof. dr hab. Marian Harasimiuk

**Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność”
Politechniki Lubelskiej**

**UCHWAŁA
KOMISJI ZAKŁADOWEJ NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
POLITECHNIKI LUBELSKIEJ
podjęta w dniu 2000.02.22**

Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Politechniki Lubelskiej protestuje przeciwko rozwiązaniom zawartym w projekcie ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym” opracowanej przez MEN.

W ocenie tego projektu Komisja Zakładowa w pełni popiera stanowisko rady krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” z dnia 12.02.2000 r.

Dlatego Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Politechniki Lubelskiej domaga się wycofania wymienionego projektu ustawy i wprowadzenia pod obrady Sejmu projektu opracowanego przez Krajową Sekcję Nauki NSZZ „Solidarność”.

Przewodniczący KZ NSZZ „S” PL
/-/ mgr inż. Kazimierz Szpatowicz

Studia – Ósmy projekt ustawy wzbudza kontrowersje

BEZPŁATNE STUDIA LIMITOWANE

Studia dzienne w uczelniach państwowych pozostaną bezpłatne w ramach limitów miejsc wyznaczonych przez ministra edukacji, a możliwych do sfinansowania przez budżet państwa. Oprócz tego bezpłatne będzie też 30 procent miejsc na studiach płatnych. Uczelnie państwowe i niepaństwowe będą musiały przeznaczyć co najmniej 5 proc. swoich przychodów z opłat za usługi edukacyjne na stypendia dla studentów za dobre wyniki w nauce.

Takie rozstrzygnięcia zawiera ósmy już projekt ustawy prawa o szkolnictwie wyższym, który został wczoraj zaprezentowany przez ministra edukacji Mirosława Handkego na forum Rady Konsultacyjnej ds. Reformy Edukacji Narodowej. Projekt ten wzbudził gorącą dyskusję i spór, głównie między przedstawicielami Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich. Ministra edukacji poparł przewodniczący KRASP, rektor Politechniki Warszawskiej, Jerzy Woźnicki. Natomiast przewodniczący RGSzW, profesor Andrzej Pelczar, nie godził się na ograniczenie roli RGSzW i oddanie części jej kompetencji opiniodawczych prezydium KRASP, stawiając zarzut, że organ ten nie może pretendować do roli przedstawiciela środowiska szkół wyższych, jakim jest pochodząca z wyborów Rada Główna.

Profesor Andrzej Bałanda, przewodniczący Konferencji rektorów Uczelni Zawodowych, skupiających uczelnie państwowe, stwierdził wręcz, że projekt ustawy

był pisany pod dyktando prezydium KRASP. A przecież KRASP skupia tylko uczelnie mające uprawnienia do doktoryzowania. Nie ma zatem w KRASP przedstawicieli uczelni zawodowych. Również przewodniczący Konferencji Rektorów Uczelni Niepaństwowych, Krzysztof Pawłowski, zastrzegając, że pełna opinia zostanie przedstawiona po obradach rektorów pod koniec tego tygodnia, zarzucił MEN, że środowisko uczelni niepaństwowych zostało pominięte w pracach przygotowawczych nad ustawą.

To nie koniec sporów. Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „S” skrytykowała ministerialny projekt ustawy i przygotowała swój, apelując do Klubu Parlamentarnego AWS o nadanie mu biegu legislacyjnego. Zdaniem ministra Mirosława Handkego przesłanie dwóch projektów ustawy do Sejmu utrudni prace nad nią. A na marzec zaplanowano już w Sejmie pierwsze czytanie nowelizacji ustawy o szkolnictwie wyższym, przygotowanej przez posłów SLD, którzy nie mogli się doczekać projektu rządowego.

Kolejna trudność to proponowany przez MEN zapis gwarantujący płace asystenta na poziomie średniego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Zapis ten może nie uzyskać zgody ministra finansów, co oznacza, że prace nad ustawą zostaną zahamowane jeszcze na forum rządu. Szanse na uchwalenie tej ustawy są więc niewielkie.

A.P.

Konferencja rektorów wyższych uczelni państwowych

ŚREDNIA KRAJOWA DLA ASYSTENTA

Rektorzy wyższych uczelni państwowych podczas sobotnio-niedzielnej konferencji w Wiśle i Katowicach, której gościem był minister Mirosław Handke, poparli projekt ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, przygotowany przez MEN we współpracy ze środowiskiem akademickim. Rektorzy proponują, aby pensja asystenta nie była niższa niż średnia krajowa.

Nie oznacza to końca dyskusji nad projektem., jednak nie znajdują uznania rektorów żadne rozwiązania, które będą rozmięły się z jego ideą – zapowiedział profesor Jerzy Woźnicki, rektor Politechniki Warszawskiej, przewodniczący prezydium Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP).

Rektorzy zaproponowali, aby sejm RP uchwalił ustawę jesienią podczas posiedzenia wyjazdowego w Krakowie, w siedzibie Uniwersytetu Jagiellońskiego, by uczcić jubileusz 600-lecia odnowienia tej uczelni.

Rektorzy zapowiedzieli, że będą współpracować z ministrem edukacji nad wypracowaniem zasad ustalania limitów miejsc na studiach bezpłatnych. Zakładają, że po wprowadzeniu ustawy nie powinna się zmniejszyć liczba

bezpłatnych miejsc na państwowych uczelniach wyższych.

Rektorzy proponują także, aby pensja asystenta nie była niższa niż średnia krajowa, a płaca pracowników wyższych stopniem była jej wielokrotnością.

Podjęli też uchwałę o celowości przyznawania stopni doktora i doktora habilitowanego sztuk w szkolnictwie artystycznym.

Rektorzy uczelni państwowych uważają, że dla zapewnienia odpowiedniej jakości kształcenia, także w uczelniach prywatnych powinna powstać Rada Główna Akredytacyjna, która określałaby standardy kształcenia. Po ich spełnieniu Rada wydawałaby prywatnym uczelniom akredytację. –Nie chodzi o dyskryminację uczelni prywatnych, lecz o to, by ich rektorzy dostrzegali patologię i nie dopuszczali do jej powstawania, mówił profesor Franciszek Ziejka, rektor UJ.

B.C.

USTALENIA

Ze spotkania w dniu 7 marca 2000 r. przedstawiciele związków zawodowych, Ministerstwa Zdrowia, Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwa Transportu i Gospodarki Morskiej oraz Ministerstwa Edukacji Narodowej w sprawie podwyżek wynagrodzeń pracowników szkół wyższych oraz wyższych szkół zawodowych w roku 2000.

W spotkaniu uczestniczyli – według załączonej listy obecności – przedstawiciele:

- Federacji Związków Nauczycielstwa polskiego Szkół Wyższych i Nauki, Krajowej Rady Nauki Związku Nauczycielstwa Polskiego, Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”;
- Ministerstwa Zdrowia;
- Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego;
- Ministerstwa Transportu i Gospodarki Morskiej;
- Ministerstwa Edukacji Narodowej.

W rezultacie spotkania uzgodniono:

1. Przeprowadzenie podwyżki wynagrodzeń nauczycieli akademickich nastąpi zgodnie z wynegocjowanymi tabelami,

2. Przeprowadzenie podwyżki wynagrodzeń pracowników szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych nie będących nauczycielami akademickimi nastąpi zgodnie z wynegocjowanymi tabelami,

3. Przeprowadzenie podwyżki wynagrodzeń dla pracowników szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych nie będących nauczycielami akademickimi, zatrudnionych w systemie godzinowym – nastąpi zgodnie z wynegocjowanymi tabelami, to jest po skorygowaniu ich dla dolnych stawek w kategorii X przez wprowadzenie następujących zmian:

- w systemie 42 godzin pracy tygodniowo – stawka wynosić będzie 3,74 zł.
- W systemie 36,25 godzin pracy tygodniowo – stawka wynosić będzie 4,34 zł.

4. W szkołach wyższych akademickich minimalna stawka wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe dla asystenta wyniesie 19 zł., pozostałe stawki przyjęto zgodnie z propozycjami MEN,

5. Kwota na podwyżki wynagrodzeń w uczelniach MEN zostanie rozdysponowana na poszczególne uczelnie proporcjonalnie do wielkości wynagrodzeń wyliczonych przy zastosowaniu zasad algorytmu przyjętego na rok 2000, przy czym w działalności dydaktycznej zostanie przyjęte ograniczenie, że przekazywana przeciętna kwota podwyżki na etat (według wykonania z 1999 r.) nie będzie niższa niż 73,4 zł. i wyższa niż 100 zł.

6. W odniesieniu do zapisów, które powinny znaleźć się w liście kierowanym do rektorów w związku z podwyżką wynagrodzeń uzgodniono, iż Ministerstwo umieści zapis analogiczny do zapisu z roku 1999, przypominającego o uprawnieniach związków zawodowych i konieczności ustalania w uzgodnieniu z przedstawicielami związków zawodowych zasad wynagradzania oraz przeprowadzania

podwyżki.

W trakcie spotkania wyłoniły się następujące rozbieżności:

1. W odniesieniu do zapisów, które powinny znaleźć się w liście kierowanym do rektorów:

A.

- W ocenie przedstawicieli KSN powinny znaleźć się zapisy, mówiące o potrzebie ujawnienia wysokości wynagrodzeń wszystkich pracowników uczelni,
- W ocenie przedstawicieli MEN zapis ten powinien wynikać z ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi i dotyczyć jedynie tych pracowników, których ta ustawa będzie dotyczyć. Wprowadzenie stosownych zapisów będzie możliwe po wejściu w życie tej ustawy.

B.

- W ocenie przedstawicieli związków zawodowych w liście powinien znaleźć się zapis mówiący o potrzebie uzgadniania przez rektorów ze związkami zawodowymi zasad podziału dodatkowych środków przeznaczanych przez uczelnie na wynagrodzenia pracowników, a pochodzących ze źródeł innych niż dotacja budżetowa, co wynika z ustawy o finansach publicznych i ustawy o związkach zawodowych.
- Przedstawiciele MEN uzależnili umieszczenie wnioskowanego zapisu od stanowiska Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, o które poproszono w dniu 23 lutego br.

Załącznik do Ustaleń stanowi 5 tabel, w których ujęte zostały wynegocjowane stawki wynagrodzeń zasadniczych

Wyższe szkoły zawodowe

TABELA MIESIĘCZNYCH STAWEK WYNAGRODZENIA ZASADNICZEGO

L.p.	Kategoria	Miesięczna stawka wynagrodzenia w złotych <u>aktualna</u>		Miesięczna stawka wynagrodzenia w złotych <u>Proponowana</u>		Wskaźnik wzrostu	
		3a	3b	4a	4b	4a:3a	4b:3b
1	I	530	675	590	715 (718)	111,32%	105,92%
2	II	535	685	595	730 (729)	111,21%	106,57%
3	III	545	700	600	745 (745)	110,09%	106,42%
4	IV	550	725	605	770 (771)	110,10%	106,20%
5	V	555	765	610	815 (814)	109,91%	106,53%
6	VI	565	835	620	890 (888)	109,73%	106,58%
7	VII	570	900	630	960 (958)	110,53%	106,66%
8	VIII	585	980	640	1045 (1043)	109,40%	106,63%
9	IX	600	1060	655	1130 (1128)	109,24%	106,60%
10	X	625	1140	670 (665)	675 (675)	108,0%	106,57%
11	XI	650	1225	700 (702)	1300 (1303)	107,69%	106,12%
12	XII	680	1305	730 (734)	1390 (1389)	107,35%	106,51%
13	XIII	705	1385	760 (761)	1475 (1474)	107,80%	106,49%
14	XIV	745	1465	805* (805)	1560 (1559)	108,0%	106,48%
15	XV	800	1545	860* (864)	1645 (1644)	107,5%	106,47%
16	XVI	855	1625	915* (923)	1730 (1729)	107,01%	106,46%
17	XVII	910	1720	970* (983)	1830 (1830)	106,59%	106,39%
18	XVIII	965	1825	1030* (1027)	1940 (1942)	106,73%	106,30%
19	XIX	1015	2015	1090* (1080)	2145 (2144)	107,39%	106,45%
20	XX	1205	2280	1280 (1282)	2425 (2426)	106,22%	106,5%

*Zaproponowane stawki ustalono przez przeliczenie wskaźnikiem 108%, natomiast ze względu na konstrukcję tabeli (harmonijny wskaźnik wzrostu stawek w poszczególnych kategoriach załamywał się między kategoriami XVII – XIX) konieczne było zaproponowanie następujących stawek.

TABELA MIESIĘCZNYCH STAWEK WYNAGRODZENIA ZASADNICZEGO

L.p.	Kategoria	Miesięczna stawka wynagrodzenia w złotych <u>aktualna</u>		Miesięczna stawka wynagrodzenia w złotych <u>Proponowana</u>		Wskaźnik wzrostu	
		3a	3b	4a	4b	4a:3a	4b:3b
1	I	530	675	590	715 (718)	111,32%	<u>105,92%</u>
2	II	535	685	595	730 (729)	111,21%	<u>106,57%</u>
3	III	545	700	600	745 (745)	110,09%	<u>106,42%</u>
4	IV	550	725	605	770 (771)	110,10%	<u>106,20%</u>
5	V	555	765	610	815 (814)	109,91%	<u>106,53%</u>
6	VI	565	835	620	890 (888)	109,73%	<u>106,58%</u>
7	VII	570	900	630	960 (958)	110,53%	<u>106,66%</u>
8	VIII	585	980	640	1045 (1043)	109,40%	<u>106,63%</u>
9	IX	595	1060	655	1130 (1128)	110,08%	<u>106,60%</u>
10	X	625	1140	675 (675)	1215 (1213)	108,0%	<u>106,57%</u>
11	XI	650	1235	700 (702)	1315 (1314)	107,69%	<u>106,47%</u>
12	XII	680	1330	73- 734)	1415 (1415)	(1107,35%	<u>106,39%</u>
13	XIII	705	1425	760 (761)	1515 (1516)	107,80%	<u>106,31%</u>
14	XIV	745	1520	805* (805)	1615 (1617)	108,0%	<u>106,251%</u>
15	XV	800	1615	860* (864)	1720 (1718)	107,5%	<u>106,50%</u>
16	XVI	855	1720	915* (923)	1830 (1830)	107,01%	<u>106,39%</u>
17	XVII	910	1850	970* (983)	1970 (1968)	106,59%	<u>106,48%</u>
18	XVIII	965	2010	1030* (1027)	2140 (2130)	106,73%	<u>106,46%</u>
19	XIX	1015	2360	1090* (1080)	2510 (2511)	107,39%	<u>106,35%</u>
20	XX	1205	2710	1280 (1282)	2885 (2883)	106,22%	<u>106,45%</u>
21	XXI	1570	3060	1670 (1670)	3255 (3256)	106,36%	<u>106,37%</u>

*Zaproponowane stawki ustalono przez przeliczenie wskaźnikiem 108%, natomiast ze względu na konstrukcję tabeli (harmonijny wskaźnik wzrostu stawek w poszczególnych kategoriach załamywał się między kategoriami XVII – XIX) konieczne było zaproponowanie następujących stawek.

Wyższe szkoły akademickie
TABELA MIESIĘCZNYCH STAWEK WYNAGRODZENIA ZASADNICZEGO
PRACOWNIKÓW ZATRUDNIONYCH NA STANOWISKACH ROBOTNICZYCH

Kategoria	Stawka wynagrodzenia w złotych <u>aktualna</u>				Stawka wynagrodzenia w złotych <u>proponowana</u>				Wskaźnik wzrostu			
	Obowiązująca przy wymiarze czasu pracy 42 godzin na tydzień		Obowiązująca przy wymiarze czasu pracy 36,25 godzin średnio na tydzień		Obowiązująca przy wymiarze czasu pracy 42 godzin na tydzień		Obowiązująca przy wymiarze czasu pracy 36,25 godzin średnio na tydzień					
1	2		3		4		5		4:2		5:3	
I	2,98	3,75	3,38	4,36	3,31	3,99	3,73	4,64	111,08%	106,4%	110,35%	106,4%
II	3,00	3,82	3,48	4,42	3,32	4,06	3,79	4,70	110,67%	106,4%	108,90%	106,4%
III	3,03	3,89	3,52	4,49	3,34	4,14	3,85	4,78	110,23%	106,4%	109,37%	106,4%
IV	3,07	4,02	3,56	4,76	3,36	4,28	3,91	5,06	109,44%	106,4%	109,87%	106,4%
V	3,11	4,36	3,60	5,09	3,40	4,64	3,97	5,41	109,32%	106,4%	110,27%	106,4%
VI	3,15	4,69	3,65	5,50	3,44	4,99	4,03	5,85	109,20%	106,4%	110,41%	106,4%
VII	3,21	5,09	3,72	5,97	3,50	5,42	4,09	6,35	109,03%	106,4%	109,94%	106,4%
VIII	3,27	5,50	3,79	6,44	3,56	5,85	4,17	6,85	108,96%	106,4%	110,02%	106,4%
IX	3,34	5,90	3,87	6,91	3,64	6,28	4,25	7,35	108,98%	106,4%	109,81%	106,4%
X	3,49	6,44	4,05	7,51	3,73	6,89	4,33	8,03	107,0%	107,0%	107,0%	107,0%
XI	3,65	6,97	4,24	8,18	3,90	7,46	4,54	8,75	107,0%	107,0%	107,0%	107,0%

Wyższe szkoły zawodowe
TABELA STAWEK GODZINOWYCH PRACOWNIKÓW NIE BĘDĄCYCH
NAUCZYCIELAMI AKADEMICKIMI

Kategoria	Stawka wynagrodzenia w złotych <u>aktualna</u>		Stawka wynagrodzenia w złotych <u>proponowana</u>		Wskaźnik wzrostu	
	Obowiązująca przy wymiarze czasu pracy 42 godzin na tydzień		Obowiązująca przy wymiarze czasu pracy 42 godzin na tydzień			
1	2	2a	3	3a	3:2	3a:2a
I	2,98	3,75	3,31	3,99	111,08%	106,4%
II	3,00	3,82	3,32	4,06	110,67%	106,4%
III	3,03	3,89	3,34	4,14	110,23%	106,4%
IV	3,07	4,02	3,36	4,28	109,44%	106,4%
V	3,11	4,36	3,40	4,64	109,32%	106,4%
VI	3,15	4,69	3,44	4,99	109,20%	106,4%
VII	3,21	5,09	3,50	5,42	109,03%	106,4%
VIII	3,27	5,50	3,56	5,85	108,86%	106,4%
IX	3,34	5,90	3,64	6,28	108,98%	106,4%
X	3,49	6,44	3,73	6,89	107,00%	107,00%
XI	3,65	6,97	3,90	7,46	107,00%	107,00%

Propozycja zmiany stawek zgodna z uwagami zawartymi w notatce dla
Ministra Edukacji Narodowej z dnia 24 lutego br.
Proponowane stawki wynagrodzeń zasadniczych dla nauczycieli akademickich

L.p.	Stanowisko	Stawka miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego (w zł)		Stawka miesięcznego wynagrodzenia (w zł)		Wskaźnik wzrostu	
		Aktualna		Proponowana		4a:3a	4b:3b
1	2	3a	3b	4a	4b		
1	Profesor zwyczajny	2030	4025	<u>2170</u> (2172)	<u>4285</u> (4283)	106,89%	106,45%
2	Profesor nadzwyczajny posiadający tytuł naukowy	1895	3620	<u>2025</u> (2027)	<u>3850</u> (3852)	106,86%	106,35%
3	Profesor nadzwyczajny posiadający stopień naukowy doktora habilitowanego lub doktora	1695	3355	<u>1815</u> (1813)	<u>3570</u> (3570)	107,07%	106,40%
4	Docent, adiunkt posiadający stopień naukowy doktora habilitowanego	1490	2685	<u>1595</u> (1594)	<u>2855</u> (2857)	107,04%	106,33%
5	Adiunkt posiadający stopień naukowy doktora, starszy wykładowca posiadający stopień naukowy doktora	1290	2415	<u>1380</u> (1380)	<u>2570</u> (2570)	107%	106,41%
6	Starszy wykładowca nie posiadający stopnia naukowego	1085	2015	<u>1160</u> (1161)	<u>2145</u> (2144)	106,91%	106,45%
7	Asystent	1085	1880	<u>1160</u> (1161)	<u>2000</u> (2000)	106,91%	106,45%
8	Wykładowca, lektor, instruktor	1015	1945	<u>1085</u> (1086)	<u>2070</u> (2069)	106,89%	106,45%

Uchwała nr /2000
Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego
z dnia 23 marca 2000 r.

w sprawie projektów rozporządzeń Ministra Edukacji Narodowej zmieniających:

- a) rozporządzenie w sprawie wynagrodzeń nauczycieli akademickich,
- b) rozporządzenie w sprawie stanowisk pracy oraz zasad wynagradzania pracowników szkół wyższych nie będących nauczycielami akademickimi,
- c) rozporządzenie w sprawie wynagradzania nauczycieli akademickich oraz bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji i informacji naukowo-technicznej państwowych wyższych szkół zawodowych,
- d) rozporządzenie w sprawie stanowisk pracy, wymagań kwalifikacyjnych oraz zasad wynagradzania pracowników państwowych wyższych szkół zawodowych nie będących nauczycielami akademickimi.

Rada Główna po zapoznaniu się na wniosek ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 marca 2000 r. stosownie do art. 42 ust.2 pkt.3 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U.Nr 65, poz.385, z późn. zm.), na podstawie opinii Komisji Ekonomicznej RG z treścią w/w projektów stwierdza co następuje:

Par. 1

Średnia podwyżka wynagrodzeń osobowych dla pracowników państwowych szkół wyższych ma wynieść 6,4% tzn. znacznie poniżej wskaźnika inflacji w 1999 r. oraz spodziewanej inflacji na rok 2000, która może być wyższa od proponowanej w ustawie budżetowej na ten rok. Tak więc, mimo wielokrotnych deklaracji Ministra Edukacji Narodowej oraz premiera RP o znaczeniu

szkolnictwa wyższego dla rozwoju kraju, Rząd RP dopuszcza w 2000 r. do pogorszenia poziomu wynagrodzeń nauczycieli akademickich. Zwiększa to, już i tak duże zagrożenie obniżenia poziomu kształcenia w szkolnictwie wyższym, wynikającego z podejmowania przez nauczycieli akademickich dodatkowych prac poza państwowymi szkołami wyższymi.

Analogiczna opinia dotyczy planowanych realnych podwyżek wynagrodzeń pracowników szkół wyższych nie będących nauczycielami akademickimi oraz średnich bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji i informacji naukowo-technicznej we wszystkich typach państwowych szkół wyższych.

Par. 2

Rada Główna zwraca uwagę, że pomimo wielokrotnie zgłaszanych postulatów Rady, sformułowanych między innymi w uchwale nr 184/98 z 12 marca 1998 r. oraz uchwale nr 419/99 z 14 kwietnia 1999 r. nie podjęto efektywnych prac nad gruntowną zmianą systemu wynagrodzeń nauczycieli akademickich i pozostałych pracowników państwowych szkół wyższych, mimo zwiększających się corocznie zadań dydaktycznych realizowanych przez te szkoły. Rada oczekiwała podjęcia takich działań już w latach ubiegłych, zgodnie z powtarzanimi deklaracjami rządu RP i Ministra Edukacji Narodowej o zwiększeniu udziału środków przeznaczonych na szkolnictwo wyższe w budżecie państwa. Rada wskazywała również pożądane kierunki prac – np. uchwała Rady nr 419/99. Brak takich działań jeszcze przed podjęciem prac nad budżetem państwa na rok 2000 (tzn. w pierwszej połowie 1999 r.) świadczy dobitnie o braku efektów starań o dokonanie rzeczywistych zmian w kształtowaniu płac w ramach systemu szkolnictwa wyższego w Polsce.

Par.3

Potwierdzeniem opinii Rady o braku postępu w usuwaniu wad systemu wynagrodzeń jest dokonane w tegorocznej propozycji niemal automatyczne podwyższenie o kilka procent zarówno dolnych jak i górnych granic przedziałów płacowych. Jedynie interwencja związków zawodowych spowodowała niewielkie podwyższenie stawek dla najmniej zarabiających.

Par. 4

Podtrzymując krytyczne opinie zawarte we wcześniejszych uchwałach (nr 184/98 i nr 419/99) oraz biorąc pod uwagę istotne pogorszenie się sytuacji płacowej pracowników państwowych szkół wyższych w roku 2000 (inflacja przewyższa projektowane podwyżki). Rada nie może zaopiniować pozytywnie propozycji zmian przedmiotowych rozporządzeń.

Par. 5

Przekazuje się niniejszą uchwałę Ministrowi Edukacji Narodowej oraz rektorom szkół wyższych.

Przewodniczący Rady Głównej
/-/ Andrzej Pelczar

RADA GŁÓWNA SZKOLNICTWA WYŻSZEGO
Al. Szucha 25, 00-918 Warszawa

NOTATKI PRZEWODNICZĄCEGO RADY GŁÓWNEJ SZKOLNICTWA WYŻSZEGO Nr 3 (luty 2000)

Czwarte posiedzenie Prezydium i trzecie posiedzenie plenarne Rady Głównej odbyły się – odpowiednio – 9. i 10. lutego br. Pierwsza część obrad Prezydium objęła spotkanie z Prezydium Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”. Wymieniono poglądy na temat projektów nowych regulacji prawnych w zakresie szkolnictwa wyższego, w szczególności na temat wybranych zagadnień ujętych w projekcie KSN NSZZ „Solidarność”. W drugiej części Prezydium zajęło stanowisko (nr 3/2000) w niektórych ze spraw diskutowanych w części pierwszej w związku ze wspomnianym projektem (nie mogło jednak, ze względu na zbyt krótki okres czasu, jaki upłynął od chwili udostępnienia mu tego projektu, zająć stanowiska szczegółowego; wśród spraw do których się odniesiono były proponowane w projekcie zmiany w przepisach o stopniach i tytule naukowym, których nie zaakceptowano) oraz omawiało sprawy, które stały się przedmiotem obrad i uchwał Rady w dniu następnym. Uchwały omówię więc łącznie, odnosząc się do obrad w obu dniach, ograniczając się przy tym do tematyki i prawa regulującego działania szkolnictwa wyższego. Zajęto się przede wszystkim sprawą projektu ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym” przygotowanym (w uzgodnieniu z KRASP) przez MEN, a także – poza projektem KSN NSZZ „Solidarność”,

który był, ze względu na wspomniany wyżej brak czasu na przygotowanie debaty plenarnej, omawiany tylko na posiedzeniu Prezydium – poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym. Temu ostatniemu projektowi poświęcona jest uchwała nr 15/2000, która zwraca uwagę zarówno na pewne pozytywne, jak i negatywne jego cechy, jakie Rada uznała za konieczne uwypuklić. Rada podkreśliła przy tym, że jest to, z założenia, jedynie projekt nowelizacji ustawy o szkolnictwie wyższym, nie zaś projekt rozwiązania kompleksowego. Jako pierwszą przyjęto uchwałę (nr 13/2000) przedstawiającą generalny pogląd Rady na zasadnicze problemy wymagające nowych regulacji prawnych, w tym w szczególności sprawę utworzenia gremium oceniającego jakość kształcenia i prowadzącego tzw. „akredytację” oraz jego usytuowania w systemie szkolnictwa wyższego, a także miejsca i roli Rady Głównej oraz Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich (KRASP). Przedstawiono też ogólny pogląd na sprawę finansowania studiów (i ewentualnego współudziału w nim części studiujących w ramach opłat „za niektóre usługi edukacyjne”) podkreślając naczelną zasadę równej dostępności studiów. Uchwała ta odwołuje się do wcześniejszych dokumentów Rady (m.in.: stanowiska RG nr 54/99 z 23.VI.99 w

sprawie projektu ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym” w wersji z czerwca 1999, uchwała RG nr 587/00 z 25.XI.99 w sprawie wrześniejszej wersji tego projektu oraz wstępne stanowisko Prezydium RG nr 1/2000 z 26.I.br. w sprawie wersji styczniowej). Obszerna uchwała nr 14/2000 omawia szczegółowo projekt MEN. Obecna, 8. Z kolei wersja projektu ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”, zawiera wiele propozycji przepisów zupełnie odmiennych od tych, które były w poprzedniej wersji (z września ub.r.). Wśród najważniejszych zmian są takie, które dotyczą usytuowania Rady Głównej, Akademickiej Komisji Akredytacyjnej oraz KRASP. Naturalne jest więc to, że w uchwale Rady poświęcono im dużo miejsca. Rada proponuje w szczególności by: **1.** stwierdzono wyraźnie w odpowiednim artykule przyszłej ustawy, że Rada jest organem przedstawicielskim szkolnictwa wyższego (jest to powiedziane w obecnej ustawie, zniknąć miałyby zaś w nowej), **2.** stwierdzono, że organy władzy publicznej zasięgają opinii Rady we wszystkich sprawach dotyczących szkolnictwa wyższego, a Rada może wyrażać opinie i przedstawiać wnioski oraz zwracać się we wszystkich tych sprawach do organów ustawodawczych i wykonawczych władz państwowych i samorządowych, **3.** sformułowano inaczej niż w projekcie przepisy dotyczące Akademickiej Komisji Akredytacyjnej (Rada zaproponowała dwa warianty, z których jeden jest – jeśli idzie o zasadę włączenia AKA do Rady Głównej – zbieżny z projektem ustawy, lecz inaczej rozwiązuje podstawową kwestię trybu podejmowania decyzji akredytacyjnych oraz struktury wewnętrznej AKA), **4.** zrezygnowano koniecznie z zamiaru zastąpienia dotychczasowej nazwy Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego przez nazwę „Rada Główna Akredytacyjna”, gdyż musiałoby to oznaczać ograniczenie roli Rady do funkcji jedynie akredytacyjnych (a przecież nie takie są intencje projektodawcy, co wynika wyraźnie z uzasadnienia do projektu ustawy, gdzie na stronie 3 tego uzasadnienia mówi się iż Rada „... zachowuje swoje uprawnienia w zakresie wypowiedzenia opinii we wszystkich sprawach dotyczących szkolnictwa wyższego i nauki, przejmując równocześnie całokształt kompetencji w zakresie powszechnego systemu akredytacji i kontroli jakości kształcenia”), **5.** zmieniono ordynację wyborczą do Rady (obecna nie jest dostosowana do zaistniałej sytuacji). Nie mogąc omawiać wszystkich uwag zgłoszonych przez Radę, chcę powiedzieć jedynie, że są one zgodne z konsekwentnie prezentowanymi poglądami Rady, wyrażanymi między innymi w przypominanych na wstępie dokumentach, w tym w szczegółowych opiniach o poprzednich wersjach projektu ustawy. Występują tu różnice w stanowiskach rady i Prezydium KRASP; Rada podtrzymuje przekonanie o tym, że opinie Rady i KRASP powinny być traktowane jako uzupełniające się, wobec czego nie można ograniczać prerogatyw Rady w tym zakresie; osłabiałoby to głos środowiska. Inne zastrzeżenia i uwagi Rady dotyczyłyby m.in.: konsekwencji projektowanej klasyfikacji (i nazewnictwa) uczelni, spraw zatrudniania nauczycieli akademickich, niektórych przepisów o sprawowaniu kontroli przez właściwego ministra.

Prezentowałem stanowisko rady w sprawie ustawy na posiedzeniach: Rady konsultacyjnej do spraw reformy Edukacji (16.II), Konferencji rektorów uczelni Niepublicznych (Nowy Sącz, 18 i 19.II), Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (Częstochowa, 25 i 26.II).

Przewodniczący Rady Głównej
/-/ Prof. dr hab. Andrzej Pelczar
Kraków, 29 lutego 2000 r.

Już po raz siódmy, Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, wspólnie z Wydziałem Biologii i Nauk o Ziemi UMCS, zorganizowała zimowisko dla dzieci związkowców NSZZ „Solidarność”, pracujących w tej uczelni.

Imprezę tę można śmiało polecić innym Komisjom Zakładowym, jako przykład dobrze zorganizowanego wypoczynku feryjnego naszych pociech. W zimowisku organizowanym przez „Solidarność” UMCS wzięło udział 25 dzieci, podzielonych na dwie grupy wiekowe: młodszą (7-10 lat) i starszą (11-15 lat). Zmieniający się co roku program zimowiska, był szczelnie wypełniony atrakcyjnymi zajęciami.

Codziennie, w godzinach 9.00-11.00, dzieci mogły uprawiać gry sportowe i korzystać z pływalni Akademickiego ośrodka Sportowego (bezpłatnie). W ramach zajęć świetlicowych udostępniono młodzieży, również nieodpłatnie, dwie sale w BiNoZ-ie, z monitorami do wyświetlania filmów wideo i komputerami. „Opowieści z Wysp Zielonego Przylądka” przedstawił dzieciom dr Jan Rodzik, o tajemnicach minerałów mówił dr Zbigniew Gardziel, a mgr Krzysztof Pałka przedstawił tajemnice motyli. Z kolei dr Zbigniew Józwiak prowadził zajęcia plastyczne, a mgr Andrzej Gibki kierował zajęciami sportowymi w AOS. Wszyscy oni chętnie społecznie poświęcili dzieciom swój czas, przekazując im wiele ciekawych wiadomości.

Były też filmy w kinie „Bajka” i spektakl „Opowieści z królestwa Lajlonii”, w Teatrze Lalki i Aktora.

Dzięki możliwości skorzystania z autokaru UMCS, dzieci zwiedziły kraśnickie Muzeum Straży Pożarnej i Muzeum Wsi Lubelskiej na Sławinku. Dzieci zadowolone były z wyjazdu do Wólki Abramowickiej, gdzie zamiast kuligu (brak śniegu), skorzystały z przejażdżki bryczkami i przy ognisku upiekły kiełbaski, dowiadując się przy okazji o zwyyczajach i pielęgnacji koni.

Dziećmi opiekowały się dwie wychowawczynie: mgr Krystyna Kowalska i mgr Maria Słotwińska. Chętnie pomagali też „absolwenci” tego zimowiska, np. Przemysław Kowalski udzielający się na pływalni, czy Mikołaj Nowak prowadzący zajęcia komputerowe. Na każde dziecko Komisja Zakładowa przeznaczyła po 150 zł, a rodzice dopłacali jeszcze po 30 zł.

-Zawszqd mamy pomoc – mówi koordynator zimowiska dr Małgorzata Jaroeka – Nikt nam jej nie odmawia. Prelekcje robione są społecznie. Także rodzice chętnie dyżurują podczas imprez. Spotykamy się również z życzliwością władz wydziału i całej uczelni. Oto np. z działu socjalnego dostaliśmy 10 paczek ze słodyczami. Dzieci nie przeszkadzają naukowcom pracującym w budynku BiNoZ-u, choć czasami są przeciwie hulaśliwie. Traktujemy je jak dorosłych – wychowawcy jedynie dozorują i zapewniają atrakcje.

Trudno, aby dzieci nie cieszyły się z takiego zimowiska. Zadowoleni są także rodzice, którzy nie muszą podczas ferii martwić się o swoje pociechy w czasie godzin pracy, zwłaszcza gdy pracują.

Stanisław Gaszyński

PRZEDRUK Z „Nauka i Przyszłość” Nr 3 (112), marzec 2000 r.

Z ŻYCIA NAUKI *Mniej pieniędzy na naukę*

Na styczniowym posiedzeniu Komitetu Badań Naukowych minister Małgorzata Kozłowska przedstawiła informację o wykonaniu budżetu w części 48 – KBN w roku 1999. Wydatkowana kwota 2 710 376 396 zł stanowiła 100 proc. środków otrzymanych z Ministerstwa Finansów po zmniejszeniu o 32 638 353 zł kwoty planowanej w ustawie budżetowej.

W ramach tej zmniejszonej już kwoty musiano dokonać niezbędnych przesunięć. Zgodnie z decyzją ministra nauki, przewodniczącego Komitetu prof. Andrzeja Wiszniewskiego z grudnia ub. r., wprowadzającą zmiany w budżecie KBN w 1999 roku, zmniejszeniu o 95 971 538 zł uległy środki na projekty badawcze, projekty celowe, składki do organizacji międzynarodowych i na administrację państwową (podróże służbowe krajowe, energia, materiały i wyposażenie, usługi materialne). O taką samą kwotę uległy zwiększeniu środki na dotacje podmiotowe, dotacje celowe i administrację państwową (materiały i wyposażenie, usługi materialne, pomoce naukowe, dydaktyczne i książki, kary i odszkodowania). A więc i tak już znikome nakłady na naukę uległy dalszemu obniżeniu. (les).

